

ქ. ფოთის მე-11 საჯარო სკოლის მე-11 კლასის მოსწავლე მარიამ ბენდელიანი
15 წლის

ძვირფასო მეგობარო!

მე შენთან გულით მინდა ვილაპარაკო ისეთი განცდებითა და კითხვებით, რომლებიც მხოლოდ თავისუფლებაზე მოსაფიქრებლად დაბადებულ ადამიანს უჩნდება. მე ვარ მოსწავლე დამოუკიდებელი ქვეყნიდან — საქართველოდან, რომელმაც მრავალსაუკუნოვანი მტანჯველი ისტორიის შემდეგ XX საუკუნის მიწურულს, 1991 წელს, ფორმალურად მოიპოვა დამოუკიდებლობა, თუმცა, ნუთუ თავისუფლება მხოლოდ ფორმალობაა? დამოუკიდებლობის მოპოვებამდე საქართველო იყო საბჭოთა კავშირის ნაწილი — რეჟიმის, სადაც არც თავისუფალი აზრი იყო მოსაზრებელი და არც პიროვნული განვითარება. მაშინდელ საზოგადოებას აზროვნების თავისუფლება წართმეული ჰქონდა; ჩვენი წარსული მხოლოდ იდეოლოგიურად მოწონებული წყაროებით ისწავლებოდა და განსხვავებული ხმა ჩახშობილი იყო. 1991 წლის 9 აპრილს გამოცხადებული დამოუკიდებლობა თითქოს ახალი სუნთქვა უნდა ყოფილიყო. მაგრამ ისიც იოლი არ აღმოჩნდა. ქვეყნის შიგნით პოლიტიკური არეულობა, სიღარიბე, ომები აფხაზეთსა და სამაჩაბლოში — ყველაფერი ეს მძიმე ტვირთად დააწვა ჩვენს საზოგადოებას. მიუხედავად ამისა, დამოუკიდებლობამ ძირითადი ძვრა მაინც მოახდინა. ის, რაც საბჭოთა სისტემაში დაუშვებელი იყო — დღეს ჩვენს ყოველდღიურობად იქცა. თავისუფალი მედია, არჩევნები, სამოქალაქო საზოგადოების ზრდა, ინტერნეტი, სოციალური პლატფორმები — ეს ყველაფერი გვაძლევს საშუალებას აზრი გამოვხატოთ. ჩვენ დავიწყეთ ევროპული ღირებულებების გააზრება — კანონის უზენაესობა, ადამიანების პატივისცემა, ადამიანის უფლებები. თუმცა გზა გრძელია.

ჭეშმარიტი დამოუკიდებლობა მხოლოდ პოლიტიკურ სტატუსს არ ნიშნავს. ეს არის შინაგანი მდგომარეობა — როდესაც საზოგადოება, ინდივიდი თავისუფლად აზროვნებს, ირჩევს თავის მომავალს და ამ არჩევანს პასუხისმგებლობით ემსახურება. სწორედ ასე მოიქცა ერთ დროს ქართველი მოაზროვნე, სულხან-საბა ორბელიანი. XVII საუკუნეში მან ითავა „მოგზაურობა ევროპაში“ არა მხოლოდ ფიზიკურად, არამედ სულიერადაც. ის ეძებდა გზას, როგორ დაენახებინა ევროპისთვის საქართველო, როგორც ღირსეული და თავისუფლებისმოყვარე ქვეყანა. ორბელიანის მოგზაურობა არ იყო მხოლოდ პოლიტიკური მისია — ეს იყო ქართველი ადამიანის ბრძოლა ღირსების და დამოუკიდებლობისთვის, მაშინ როცა მისი ქვეყანა უცხო ზეგავლენებისგან იყო მიჩქმალული. სულხან-საბას მაგალითი დღესაც გვახსენებს: თავისუფლებისკენ სვლა მოითხოვს სიბრძნეს, კულტურის პატივისცემას და მუდმივ სწრაფვას უკეთესობისკენ. დღეს, შენსავით მე ვცხოვრობ უკვე დამოუკიდებელ საქართველოში, მაგრამ ყოველდღე ვეკითხები ჩემს თავს — ვემსახურებით თუ არა ამ თავისუფლებას ღირსეულად? ვემსგავსებით თუ არა იმ ევროპას, რომლისკენაც მივისწრაფვით და გვყოფნის თუ არა ძალა, რომ ისტორიის რთული გზის მიუხედავად, ვიყოთ ჭეშმარიტად თავისუფლები?

მეგობარო, ნურასოდეს დაივიწყებ — თავისუფლება ფორმაზე მეტად შინაარსია! ჩვენი მომავალი იმაზეა დამოკიდებული, თუ რამდენად შეძლებს საზოგადოება პოლიტიკურ დამოუკიდებლობას დაამატოს შინაგანი თავისუფლება, პიროვნული

ზრდა და ევროპული ღირებულებებისადმი ერთგულება. მხოლოდ ამ გზით გავხდებით ნამდვილი თავისუფალი ერი-არა მხოლოდ სახელით, არამედ შინაარსითაც.

გწერ მეგობრულად საქართველოს მოსწავლე, რომელიც დამოუკიდებელ ქვეყანაში დაიბადა, მაგრამ თავისუფლებისთვის ჯერ კიდევ იბრძვის.

შეყვანის დილა

Dear Friend, I want to speak to you sincerely — about the emotions, questions, and dreams that arise only in someone born to think freely. I am a student from a small but proud country — Georgia. A country that, after centuries of struggle and pain, formally gained independence from the Soviet Empire on April 9, 1991, and began a new chapter — the road toward freedom. Georgia's journey toward independence began long before that, even back in the 19th century. Under Russian imperial rule, the country tried many times to preserve its national identity — through culture, church, and language. But the 20th century proved even harsher. During the Soviet period, especially under Stalin's rule, hundreds of Georgian intellectuals were executed, churches and universities were closed, history was rewritten, and an entire generation grew up in fear and repression. In the late 1980s, as national movements rose in the Baltic States and elsewhere, Georgia found its voice again. On April 9, 1989, in Tbilisi's Rustaveli Avenue, Soviet troops brutally dispersed a peaceful anti-Soviet demonstration. The deaths of 21 young people became a turning point in the nation's memory. That tragedy was never forgotten — and exactly two years later, on the same date, independence was declared. On April 9, 1991, Georgia's Supreme Council adopted the Act of Independence. Yet independence was not just a declaration — it was a challenging and conflicted path. Soon after came ethnic conflicts in Abkhazia and the Tskhinvali region, which led to thousands of deaths, mass displacement, and deep national trauma. Political instability, economic crisis, unemployment, and a lack of public trust in institutions further burdened people's lives. However, during the same period, independent media began to operate, opposition parties emerged, and the NGO sector began to develop. In 2003, Georgia experienced the Rose Revolution — a peaceful protest that led to a change in government. It was a vivid example of civic unity and marked a new phase of hope for democratic development. That's when a clear policy toward European integration began. Georgia joined the Council of Europe, started association processes with the European Union, improved infrastructure, strengthened the education system, and expanded media freedom. Today, the topics that matter in our daily lives were once forbidden: the rule of law, human rights, respect for diversity, equality, and European values. We've started a long journey — not just geographically and politically, but spiritually and culturally — toward Europe. But true freedom does not come solely from state independence. It begins in the heart of every person — when they are free from fear, from the chains of the past, and from false choices. Freedom means responsibility, choice, and care for the future. This is exactly what a Georgian thinker — Sulkhan-Saba Orbeliani — did in the 17th century. When he traveled to Europe, his mission was not merely political. It was a spiritual journey — a quest to present Georgia as a cultured, educated, and dignified nation. Sulkhan-Saba carried within him the kind of freedom many of us still search for today. His Journey to Europe was at once historical, intellectual, and spiritual — a Georgian's desire to introduce Europe not as a powerful protector, but as a space of values that Georgia could be part of. Even today, Sulkhan-Saba's example remains relevant. He teaches us that the path to Europe is not just a

geopolitical goal, but a choice of values. That choice requires education, respect for culture, critical thinking, and spiritual strength. Dear friend, today I live in an independent Georgia, but that is merely a historical fact. Every day I ask myself: are we serving this freedom with dignity? Do we uphold the rule of law as European values demand? Do we understand that freedom is not chaos, but the structured expression of choice? For us, Europe is not just a direction — it is a state of being, where society protects individual rights, promotes education, nurtures critical thinking, and most importantly — honors its own history and culture without hindering its drive toward progress. We are still on the road — from independence to freedom. But along that path, we are guided by history, spiritual examples, and the expectations of young people like you and me. In closing, I want to tell you — never be afraid to express your thoughts, never doubt the value of freedom, and always fight to ensure that your country is not only independent by name, but truly free, dignified, and progressive in essence. Our future depends on how well we can enrich political independence with inner freedom, personal growth, and loyalty to the values that should unite Europe and Georgia. With friendship, A student from Georgia, Born in an independent country, But still fighting for true freedom.